Влада - Радам !

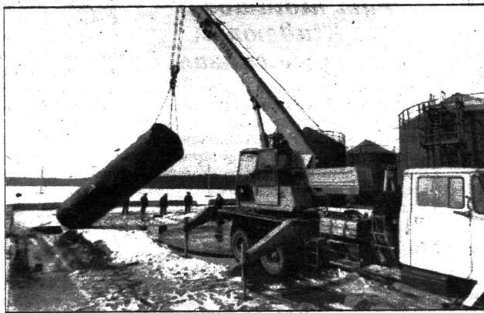
Голос України

Газета Верховної Ради України

№ 64 (814) ♦ Четвер, 7 квітня 1994 року ♦ Ціна договірна

ДОРОГИ ДО МЛИНІВ І У МАЙБУТНЄ

Який українець не любить рівної дороги? Особливо селянин, скажімо, на Житомирщині, де з асфальтівкою традиційні проблеми. Щоправда, саме в цій області на тлі розтерзаних технікою грунтівок є чимало щебзаводів, кар'єрів.

— Саме з огляду на це розпочали будівництво асфальтового заводу в Малинському районі, — розповідає генеральний директор АТ «Укрпромтеплиця» Григорій Сидоренко. — Монтуємо його разом з тутешнім щебзаводом, де скопичилося вдосталь потрібної сировини. На початку травня плануємо пустити виробництво, яке даватиме 50 тонн асфальту за годину. Окрім гарних доріг у селах і між ними завод дасть ще й додаткові робочі місця.

У Радомишльському районі поруч із залізничною станцією Ірша АТ «Укрпромтеплиця» зводить потужну нафтобазу — на 10 тисяч тонн пального. Вона дасть змогу поліським хліборобам спокійно працювати на сівбі, жнивах, інших польових роботах.

— Плануємо збудувати в кожному селі млин, міні-пекарню, міні-молокозавод, — продовжує Г.Сидоренко. — Лише в такий спосіб можна повернути людям віру в Україну. Адже сьогодні маємо Батьківщину, а державу ще треба будувати...

Плани АТ мають реальне підгрунтя. Примріом, мале сільськогосподарське підприємство «Вепринка» вже випускає масло, згущене молоко, сири. А слава про потужний млин у Вишевичах лине по всій окрузі. Отже, попри «разорванные связи», працювати можна.

Сергій КОВАЛЬЧУК.

Фото автора.

Продиктовано в номер

Фабрика, якій немає ціни

Медичні препарати, без яких не міг обійтися у своїй практиці жодний ветеринарний лікар, наша держава змушена була закуповувати за кордоном. Обходилося це нам недешево — 20 мільйонів доларів щороку. Відтепер значну суму цих грошей можна використовувати на розв'язання інших проблем. Річ у тому, що в селищі Гаврилівці Вишгородського району Київської області на базі місцевого держплемптахозаводу «Поліський» за досить короткий строк стала до ладу фабрика з виробництва готових форм ветеринарних препаратів. Створили її корпорація Укрзооветпромпостач Мінсільгосппродукту України та індійська фірма «Каділа». Потужність фабрики — 1200 тонн препаратів на рік.

5 квітня відбулася презентація цього важливого для народного господарства України підприємства. На відкритті фабрики побували Голова Верховної Ради Іван Плющ, виконуючий обов'язки Прем'єр-міністра Юхим Звягільський, віце-прем'єр-міністр з питань агропромислового комплексу Володимир Дем'янов, представники інших владних і державних структур.

Іван Плющ зустрівся також з мешканцями селища, розповів їм про нинішнє політичне та економічне становище в Україні.

Куди нас кличуть?

Чергове засідання Ради глав держав та урядів СНД відбудеться 15 квітня в Москві. Центральними на порядку денному зустрічі стануть питання реалізації домовленостей про створення економічного союзу. Зокрема, буде розглянуто проекти угоди про приєднання України до економічного союзу на правах асоційованого члена, про створення зони вільної торгівлі, а також про організацію наддержавного, постійно діючого виконавчого органу — Міждержавного економічного комітету. Будь-яке розширення офіційного порядку денного в зв'язку з недавньою ініціативою Президента Казахстану Н.Назарбаєва щодо створення Євроазіатського союзу не передбачається.

Що сталося з адміралом Балтіним?

Нарешті прес-центр ЧФ виступив з офіційним повідомленням з приводу госпіталізації 3 квітня командувача ЧФ адмірала Е.Балтіна. Приховати факт поранення адмірала уже було неможливо. Адже він набув широкого розголосу і тлумачився на всі лади. У Севастополі навіть стали поширюватися абсурдні чутки, що до цього причетні якісь українські націоналісти. І прес-центр ЧФ повідомив: «У результаті нещасного випадку адмірал Е. Балтін отримав легке поранення у м'які тканини правої ноги. У даний час рана не є небезпечною... На час його лікування... обов'язки командувача ЧФ тимчасово покладені на першого заступника командувача ЧФ адмірала В. Ларіонова». У розмові з нашим кореспондентом начальник прес-центру ЧФ капітан II рангу А. Грачов сказав, що нещасний випадок стався в результаті конструктивних неполадок особистої зброї командувача.

Сіли виборці на... рейки

На своєму засіданні одразу ж після першого туру виборів до парламенту Одеський міськвиконком змушений був розглянути ситуацію в зоні Воронцовського залізничного переїзду. Там мешканці ряду будинків по вулиці Чернишевського замість того, аби йти на виборчі дільниці, взяли та й... сіли на рейки, чим паралізували рух поїздів на станції «Одеса-мала». Декого з своїх вони, правда, відправили на виборчу дільницю, аби пікетувати її. І хоча ця акція не вдалася, протест непоміченим не залишився. Тим більше, що пікетники по домівках не розходяться, мають намір зустріти на рейках і другий тур.

Чим же люди невдоволені? Вони пояснюють: нас жорстоко обдурили, далі жити в таких умовах не можемо і не хочемо.

(Закінчення на 5-й стор.).

Вибори-94

Прес-служба Президента і Кабінету міністрів України розповсюдила повідомлення, в якому, зокрема, говориться:

До Президента України надходять звернення віруючих різних конфесій, у яких зазначається, що останнім часом, особливо в період проведення виборів до Верховної Ради, різні політичні сили намагаються використати авторитет церкви в своїх цілях. А це неминуче приводить до загострення і так непростої релігійної ситуації в країні.

У зв'язку з цим Президент України висловив свою точку зору на цю проблему.

Усім віруючим, незалежно від їхньої конфесійної приналежності, держава гарантує рівні права і свободи. Згідно з чинним законодавством України, втручання будь-яких державних органів чи політичних угруповань у внутрішні церковні справи неприпустимі. Особливо небезпечними для всього суспільства є спроби розв'язати міжконфесійні проблеми силовими методами з боку незаконних збройних об'єднань. На жаль, подібні випадки траплялися, що виявлялося, зокрема, в привласненні силоміць храмів та церковного майна. Такі протиправні дії повинні контролюватися відповідними державними органами, які зобов'язані вживати рішучих заходів для унеможливлення та припинення конфліктів.

Існуючі міжконфесійні чвари, які підігріваються окремими політичними силами, дестабілізують ситуацію в країні. І це відбувається в той історичний момент, коли так необхідні єдність, консолідація всіх патріотичних сил, громадянська злагода.

Це не може не турбувати Президента. Адже мир між конфесіями є вагомим чинником миру в суспільстві, успішного державотворчого процесу.

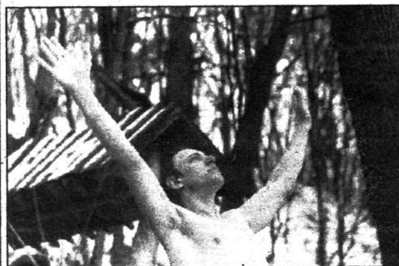
Відносини між державою і церквою мають грунтуватися лише на засадах чинних в Україні законів, з урахуванням канонічних правил кожної з церков.

Президент доручив місцевим органам виконавчої влади, правоохоронним органам забезпечити суворе дотримання законів України щодо церкви, поклав на них відповідальність за наслідки протиправних дій окремих осіб і політичних угруповань, які розпалюють міжконфесійну ворожнечу, загострюють напругу в суспільстві.

Уточнення

По Краснолиманському виборчому округу № 130 обрано Хунова Анатолія Ісмаїловича, начальника орендного підприємства робітничого постачання Краснолиманського відділу Донецької залізниці, члена КПУ, народного депутата України. По Миронівському в/о № 221 (Київська область) обрано Анатолія Даниленка, голову колгоспу.

Будьмо здорові — та й годі

Сьогодні — Всесвітній день здоров'я. Можливо, хтось, поглянувши на календар, вигукне: «І що вони собі думають — отам, у ЮНЕСКО? Яке може бути здоров'я, коли — суцільний дефіцит ліків?!»

Воно то так, але ж сказано: «день здоров'я», а не «день ліків». Отож, про ліки — завтра. А сьогодні — будьмо здорові просто так, без медикаментів. Вийшов у Голосіївський ліс, зняв руки до неба і — подумав про щось хороше, якщо можеш.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Продиктовано в номер

Організація — демократична, якість — висока

Проблема, що нас хвилює — якість телебачення та організація його роботи. Шлях вирішення цієї проблеми: організація — демократична, якість — висока. Як зробити так, щоб це гасло втілити в життя, щоб найкращим чином використати вже напрацьований потенціал, а також світовий досвід у розвитку телебачення, — таке завдання телевізійників і всіх технічних служб, що мають забезпечувати їх роботу. Так Леонід Кравчук окреслив питання на зустрічі з делегатами з'їзду Української телевізійної спілки, керівниками державної телерадіомовної компанії, Міністерства зв'язку та недержавних телекомпаній України.

Прийнятий Закон України «Про телебачення і радіомовлення» передбачає створення Національної ради з питань телебачення й радіомовлення, яка б регулювала і якість вітчизняного телеефіру, і його ефективне використання. На зустрічі дійшли згоди про необхідність найближчим часом створити такий виборний орган, бодай тимчасовий, до затвердження його Верховною Радою України. Говорилося також про актуальність вироблення політики державного телебачення. Зокрема, Леонід Макарович підкреслив, що різке скорочення чи перекриття російських, а також зарубіжних каналів може викликати неадекватну реакцію населення. Тому насамперед треба вітчизняне телебачення зробити конкурентоспроможним. А щодо інтересів державних та недержавних телерадіокомпаній, то й тут мусить бути один критерій — висока якість продукції. Однак існуючі проблеми між ними можна розв'язати, якщо зібратися і спільно їх обговорити. Тож і було вирішено невдовзі розробити спільний документ, положення якого відображали б інтереси обох сторін.

На зустрічі виступили президент державної телерадіокомпанії Микола Охмакевич, президент Української телевізійної спілки Володимир Цендровський та інші.

Президент Леонід Кравчук підтвердив своє рішення скасувати відповідним указом звільнення з посади Президентом Криму голови державної телерадіомовної компанії Криму.

Людмила БАРАНЕВИЧ.

Кому на Русі жити добре?

Останніми двома роками росіяни стали майже удвічі біднішi. За даними Міністерства праці РФ, повідомляє ІТАР-ТАРС, до кінця 1993 року 40 відсотків населення жили на межі або за межею бідності. Для них частка вартості мінімального набору з 19 продуктів харчування становила більш ніж 70 відсотків видатків. З початку 1994 року ціна цих продуктів зросла ще удвічі. Коли врахувати витрати на квартплату, комунальні послуги, транспорт і ліки, то, як зазначив начальник управління рівня життя і соціальної підтримки населення Мінпраці РФ В.Зімін, «наших «нових бідних» практично позбавлено можливості купувати ще щось, крім продуктів».

Тут підійшов... не Кіндзюліс, але щось сказав

Мітинг, організований «Русским обществом Крыма» 5 квітня на площі Леніна у Сімферополі, зібрав близько 300 осіб. Лідери «общества» Анатолій Лось і Олександр Канаф'єв виступили з вимогами до парламенту Криму скасувати мораторій на проведення референдуму про незалежність Республіки Крим, зазначили, що щастя Криму — у возз'єднанні з Росією. Призначення постійного представника Президента України в Криму було назване мітингуючими втручанням у внутрішні справи Криму. Також учасники мітингу стали протестувати проти підвищення цін на хліб, інші продукти, до Канаф'єва підійшов представник адміністрації президента Криму, щось сказав на вухо, і через кілька хвилин А.Лось оголосив мітинг закритим.

Чи грає Україна м'язами

5 квітня група офіцерів під керівництвом першого заступника начальника Генерального штабу МО України Геннадія Гуріна побувала у Криму. Метою відвідин була планова перевірка стану справ і вивчення проблем у військових частинах України. Геннадій Гурін побував у цей день у штабі ВМС України в Севастополі, на кораблях українського флоту. У складі групи офіцерів був також радник Президента України з військових питань генерал-майор Володимир Петепко, який відвідав у військово-морському госпіталі командуючого Чорноморським флотом адмірала Е.Балтіна.

В цей же день у Криму побував перший заступник міністра внутрішніх справ України генерал-полковник Валентин Недригайло. Він очолював групу працівників міністерства, яка прибула з метою допомогти в оперативній роботі по розкриттю злочинів.

І в МО, і в МВС України відкинули припущення ряду засобів масової інформації про начебто гру м'язами України за відсутності президента Ю.Мешкова.

Настав час цивілізованих відносин

4 квітня у нашій країні розпочала роботу українсько-китайська міжурядова комісія з торгово-економічного співробітництва. Китайські чиновники вміють дорожити часом: за день роботи вони побували на чотирьох харківських гігантах, грунтовно обговорили насущні проблеми з директорським корпусом. На відміну від нас, вони не поспішають з рішеннями.

Не намічається укладання контрактів і під час цього візиту китайської делегації на чолі з міністром машинобудівної промисловості Хе Гуанюаньом. Йшлося в основному про загальні контури майбутнього українсько-китайського економічного співробітництва. Висловлювалася надія, що і Україна, і Китай не лише збережуть свої ринки, а значно розширять взаємовигідні контакти. Китайську сторону зацікавили харківські трактори, турбіни, верстати, авіаційна техніка тощо. Під час зустрічі неодноразово висловлювалося побажання про відкриття у Харкові китайського консульства чи хоча б торгового представництва.

Уточнення

До тексту Положення про інвестиційні фонди та інвестиційні компанії, затвердженого Указом Президента України від 19 лютого 1994 року № 55 і опублікованого у газетах «Урядовий кур'єр» від 24.02.94 року за № 31-32 і 19.03.94 року за № 45.

1. Друге речення абзацу третього пункту 4 слід читати: «Акції зберігаються у депозитарія і не можуть пропонуватися на продаж».

2. У другому абзаці пункту 6 слова «Їх компенсація й порядок прийняття ними рішень» слід читати «Їх компетенція й порядок прийняття ними рішень».

3. У першому абзаці пункту 7 слова «Статут інвестиційного фонду повинен становити» слід читати «Статутний фонд інвестиційного фонду повинен становити».

4. В останньому абзаці пункту 9 слова «проводиться реєстрація викупу інвестиційних сертифікатів» слід читати «проводиться реєстрація випуску інвестиційних сертифікатів».

5. У другому реченні абзацу другого пункту 19 слова «встановлені пунктом 17 щодо інвестиційних фондів» слід читати «встановлені пунктом 17 цього Положення».

6. Абзац двадцятий пункту 26 слід читати «перелік та кількість цінних паперів одного емітента (в розмірі більше одного відсотка активів фонду), що перебувають у власності фонду».

7. Друге речення абзацу сімнадцятого пункту 26 слід читати: «Якщо фонди ліквідуються раніше зазначеного строку, ці документи передаються до Фонду державного майна України».

Життя Рад

Знає кіт, чиє сало з'їв

На 12-ій сесії Рівненської обласної Ради народних депутатів дуже незатишно почувалося керівництво обласної державної адміністрації. Ні, не тоді, коли обговорювали й затверджували бюджет області, а коли дійшло до слухання питання про неправильне використання бюджетних коштів на ліквідацію наслідків Чорнобильської катастрофи. В окремі моменти обличчя керівників-адміністраторів бралися червоними плямами.

Що сталося? А те, що ще торік у засобах масової інформації з'явилися повідомлення про темні маніпуляції з «чорнобильськими» коштами: замість того, щоб іти на врятування знедолених людей, вони опинилися на депозитних рахунках комерційних банків. На початку червня 1993-го сесія обласної Ради торкнулася цього питання і поставила вимогу перед відповідними органами провести розслідування. І ось знову на вустах депутатів — «чорнобильські мільйони».

Але перед початком роботи сесії у пресі оприлюднили подання прокурора області Йосипа Гузика голові облради Петру Прищепі та представникові Президента Роману Василишину. Дещо процитуємо: ...встановлено численні порушення вимог Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», інших законодавчих актів України в частині цільового використання коштів, виділених для виконання Програми невідкладних заходів з ліквідації наслідків цієї катастрофи... Однак з порушенням вимог законодавства... цільові бюджетні кошти, виділені на 1992 рік, у значних розмірах були використані не за призначенням, що завдало істотної шкоди державі та правам і інтересам окремих громадян.

Так, на рахунок цільового фінансування управління у справах захисту населення від наслідків аварії на ЧАЕС облдержадміністрації у 1992 році перераховано 1 млрд 644 тис крб. бюджетних коштів... управлінням за підписом його начальника В. Веремчука і бухгалтера О. Захарук був направлений звіт у Мінчорнобиль України про майже повне (із залишком 95 тис крб.) використання цих коштів. Про касове виконання зазначених заходів у такому ж обсязі подано довідку форми № 0119 в Укрсоцбанк... Звіт був сфальсифікований.

Отже, невитрачені, але відображені у звіті як освоєні кошти становили 518 мільйонів 90 тисяч карбованців (по статті «Добровільне переселення». — С. М.) Саме ця сума, як і окремі суми чорнобильських коштів з інших витратних статей, використовувалися службовими особами управління держадміністрації не за призначенням.

Далі прокурор повідомляє, що за відповідними договорами між управлінням і Економбанком на депозити останнього у вересні й листопаді 1992 року було перераховано 300 млн крб. А в грудні, за добу до завершення фінансового року, перераховано 200 млн крб. на депозитний рахунок обласної дирекції Укрсоцбанку. Причому ці 500 млн у депозитних договорах фігурували як «вільні кошти» і вкладалися під невисокі відсотки на строк не менше як чотири роки.

Тепер пани з облдержадміністрації намагаються робити гарну міну при поганій грі: мовляв, і надто пізно надійшли до області оті мільйони, і не було охочих переселятися, і т. ін. Але послухаймо прокурора. «Наказом по Мінчорнобилю України № 41 від 06.07.92 р... для Рівненської області доводилося завдання забезпечити житлом 761 сім'ю... Даний наказ службові особи відповідного управління облдержадміністрації не виконали... На 1992 рік було забезпечено житлом лише 52 сім'ї. Посилання на неможливість використання цих коштів через відсутність потреби у них необгрунтовані. Так, з 1990 р. на кінець 1993 р. в шістьох радіоактивно забруднених районах області — Березнівському, Володимирецькому, Дубровицькому, Зарічненському, Рокитнівському, Сарненському і місті Кузнецовську було подано більше 5 тисяч заяв від сімей з проханням переселити з відшкодуванням вартості придбаного або збудованого житла. Щорічно задовольнялось лише кілька десятків таких заяв».

Додамо: у районах навіть не було відомо про суму виділених з бюджету коштів для області, не знали там і про кількість сімей, яку можна переселити. Тому в районах від людей навіть не приймали заяв на переселення. У поданні прокурора Йосипа Гузика наводиться низка прикладів, як багатьом громадянам й організаціям відмовляли у виплаті компенсацій за збудоване або придбане житло — частогусто з посиланням на відсутність коштів. А сотні мільйонів у той час «гуляли» в комерційних банках, даючи тлустий «навар».

Паралельно з прокуратурою і Службою безпеки України деякі обласні структури перевірили контрольно-ревізійне управління Мінфіну України. І тут були виявлені такі «дива», що довелося порушити кримінальну справу. Лише по управлінню капітального будівництва (УКБ) виявлено десятки фактів нецільового і незаконного витрачання коштів, виділених державою під чорнобильську програму, що обчислюється в 1054 мільйони карбованців, незаконного списування товарно-матеріальних цінностей на 14,6 мільйона карбованців, недостачі — на 24,4 мільйона карбованців.

«Схема» в УКБ була проста: між ним і комерційними структурами укладалися угоди на поставки конкретного обладнання і матеріалів, які попередньо оплачувалися. Оплачені товари вчасно на базу УКБ не поставлялися, а комерсанти тим часом «крутили» перераховані управлінням гроші. Характерні щодо цього «партнерські стосунки» УКБ з приватним малим підприємством «Метроном», заснованим не ким іншим, як тим же УКБ. Так ось що вони витворяли. Скажімо, УКБ відпускає за старими цінами 20 газових плит, 9 газових колонок, 18 опалювальних котлів, 178 змішувачів води, два вантажні ліфти... І це все без належного оподаткування, нарахування націнок, відшкодування власних витрат. Або ще таке: у квітні 1992 року управління закупило 81 газову плиту на 4480 карбованців за штуку, з яких 17 плит продало «Метроному» по... 151—165 карбованців. На початку лютого ситуація дещо змінилася: УКБ закупило газові плити у «Метронома» на 75 тисяч карбованців кожну і продало цьому ж малому підприємству по... 25020 карбованців! Відчуваєте, яка тонка «комерція»! А ще кажуть, що в Україні нема спеціалістів.

Прокурор підсумував: «Перебуванням на депозитних рахунках комерційних банків цільових бюджетних коштів упродовж багатьох місяців і їх невикористанням за призначенням державі завдано істотної шкоди через знецінення цих коштів внаслідок інфляції... За висновком спеціалістів, матеріальні збитки з урахуванням отриманих від комерційних банків управлінням («чорнобильським») облдержадміністрації прибутків у вигляді відсотків — 160,1 млн крб. — становлять щонайменше 3 млрд 376 млн. 300 тис крб.»

... Недавно представник Президента в області Роман Василишин сказав: «Цей скандал з «чорнобильськими» коштами нам тільки заважає». Було б вельми дивно, якби навпаки — допомагав, додавав авторитету. А то який вже тут авторитет, коли кошти не лише на переселення, а й на оздоровлення дітей до банків «перекачали», відзвітувавши, що використали за призначенням сповна. Це ж все одно, що у жебрака украсти торбу...

А на оцій сесії облради окремі промовці мало не плакали: у Дубровиці вже вісім років будується школа, у Рокитному немає лікарні, у Клинівському районі переселені «чорнобильці» вкинуті у голі села — там часто-густо немає елементарних соціальних благ. «Терпіть, — кажуть обласні начальники, — немає грошей...»

Сергій МЕЛЬНИЧУК.
Рівненська область.

Контрасти

ЯКЩО НАМ НЕ ПОТРІБНІ ТРАКТОРИ, ТО ЩО ТОДІ?..

Лист робітника ХТЗ до редакції «Голосу України»

Не заведено нині друкувати листи робітників у газетах, не модно. Звісно, інженер чи економіст краще розуміється на заводських проблемах, змістовніше їх викладає, можливо, й краще знає шляхи їх подолання. Декотрі вважають, що пролетарі кінця двадцятого століття, як і його початку, думають про революції і здатні лише на страйки та бунти.

Не так все просто, шановні. У більшості ми хочемо одного: нормальних умов праці і гідного людини життя для себе і для своїх сімей. А звернутися до редакції мене змушує турбота про долю рідного заводу, багатотисячного трудового колективу і тривога за тих, для кого ми виготовляємо трактори, за майбутній урожай, за нашу Україну.

Я сталевар, на Харківському тракторному заводі працюю майже сорок років. Не так давно Леонід Макарович нагородив мене Почесною відзнакою Президента України начебто за потрібну справу, яку я робив усе життя. Але мова не про це. За роки, що я працюю на заводі, не пам'ятаю, щоб було так важко, щоб відомий на весь світ ХТЗ потрапляв у таку скруту. Постійно не вистачає електроенергії, комплектувальних, металопрокату, запчастин, шихти. Нулі на рахунку, мільярди боргів. Зупиняються одна за одною сталеплавильні печі, цехи, автоматичні лінії, головні конвеєри. Різко зменшується випуск готової продукції. Неначе Україні не потрібна більше наша техніка. Начебто заможно вже стали жити українські селяни. Наче можна назвати сьогодні ситими робочі сім'ї, родини лікарів, учителів, інженерів, пенсіонерів.

За всі так звані роки перебудови ХТЗ не страйкував жодного дня. Навпаки, колектив заводу робить усе, щоб не зупинилося виробництво вкрай потрібної селу техніки. Нерідко через перебої з енергопостачанням працюємо навіть вночі. Продовжуємо створювати нові машини, модернізувати добре відомі Т-150. Заводські конструктори працюють над серією тракторів для фермерства потужністю від 18 до 40 кінських сил. Деякі з нових машин уже поставлено на серійне виробництво. Але останніми роками в мене, та й багатьох моїх товаришів, складається враження, що все це начебто потрібно тільки нам, заводському колективу, а не державі Україна, її урядові, Президентові, бо як ще можна розцінити ситуацію, коли на заводській прохідній стовбичать днями сотні селян з порожніми кишенями, а на майданчиках готової продукції починає іржавіти вже понад 2000 тракторів. І це в той час, коли розпочалися весняно-польові роботи, пересівання вимерзлих чи не на половину озимих. Коли, як розповідають теперішні ходаки, в окремих господарствах вже просто ні на чому виїхати в поле.

Знаючи, що в сільських господарствах України велика потреба у просапних тракторах, адміністрація заводу приймає рішення у цей нелегкий час створити на базі вузлів та агрегатів потужних серійних машин енергомісткий трактор ХТЗ-120. Завдання не з легких. Скажу лише, що в далеко кращі роки Липецькому тракторобудівному заводу на втілення такої ідеї у серійне виробництво потрібно було майже двадцять років. Харківський завод освоїв виробництво якісно нової, універсальної машини лише за кілька років.

Торік різним господарствам України було відправлено 35 нових тракторів. Землероби використовували їх як під час обробітку ґрунту, так і на складніших операціях для догляду за рослинами, на збиранні урожаю соняшнику, кукурудзи, гречки, цукрових буряків. Відгуки механізаторів подають надії. ХТЗ-120 нічим не поступається навіть більш потужним машинам нашої марки, менше «з'їдає» пального, що важливо для небагатої нафтопродуктами України. Мій давній знайомий відомий на Харківщині агроном Олександр Бубникович, який вже років з десять вирощує буряки без ручного обробітку, придбав для свого господарства вже третій ХТЗ-120. Отже, потрібна на селі наша техніка. Отже, напевно, за нею майбутнє.

Склалася парадоксальна ситуація. З одного боку, трактори ХТЗ вкрай потрібні на селі, саме від них значною мірою залежить, чи буде у нас хліб і до хліба. З другого — зупиняється заводське виробництво, селяни не можуть купити ні нові машини, ні запчастини до придбаних раніше. Невже так і будемо сидіти, шановні міністри, склавши руки і чекати голодної смерті? Тим більше, що для поліпшення становища треба вам потрудитися не так вже й багато. Хоча б частково повернути селянам борги, допомогти кредитами. Дивись, з'явиться на полях нова техніка. А на Харківському тракторному, на багатьох інших підприємствах-суміжниках упевненість, що наша праця чогось варта. В робітничих сім'ях — спокій, надія на краще життя. В будь-якій цивілізованій країні світу держава ніколи не залишала поза увагою сільськогосподарське виробництво і промисловість, що працює на село. Невже український уряд надіється, що така занедбана галузь може підвестися з колін самотужки?

За останні роки на нашому заводі побувало багато гостей. Навіть Президент України Леонід Кравчук побажав сфотографуватися в кабіні нашого трактора. Ще років два тому точилося немало розмов про державну програму українського тракторобудування. Схвальні слова лунали на адресу нашого заводу із уст І.Плюща, Л.Кучми, В.Дем'янова, Ю.Карасика на загальноукраїнських сільськогосподарських виставках. А віз, як мовиться, і нині там. Далі слів справа не просунулася ні на крок. Без діла залишається створена при заводі асоціація «Укртрактор». Катастрофічна ситуація з виробництвом причіпного інвентаря, комплексного технічного забезпечення, особливо для машин нового покоління. Натомість тільки й чуєш щоденні балачки про те, що Україна може півсвіту прогодувати. Чи не досить про це, панове, коли власний народ не забезпечений найпотрібнішими продуктами. Чи не час від пустослівних обіцянок про багату країну перейти до діла, зглянутися над цією країною, її народом. Невже не сором лише грабувати нажите попередніми поколіннями добро і нічого не повертати тій землі, що в добропорядних людей називається Батьківщиною?

Анатолій КОЧЕРЕЖЕНКО,
робітник ХТЗ.

Запоріжжя експортує телевізори

Сьогодні Запоріжжя стало ще й містом, де виготовлять телевізори. Щоправда, завод, який їх випускає, поки що невеликий. Тут працюють лише півсотні чоловік. Проте чистий прибуток за минулий рік становив 4,6 мільярда карбованців. Це вдвічі більше, ніж на ВО «Весна», до складу якого він входить! І перспективи чудові! Тут планують значно розширити виробничі площі, збільшити випуск продукції: зробити за рік 110 тисяч чорно-білих автомобільних телевізорів і 30 тисяч кольорових. Окрім того, налагодять виробництво магнітофонів і плеєрів.

Як же народилося це підприємство?

Два роки тому делегація Запорізького міськвиконкому побувала на міжнародній промисловій виставці в Китаї. Місцеві виробничники зацікавилися можливостями індустріального міста на Дніпрі й запропонували співробітничати. Реалізувати «китайський варіант» відгукнулися двоє: завод магнітофонів «Весна» і підприємство МАП металургійний комбінат «Запоріжсталь». З боку Китаю їхнім партнером став завод із міста Їчан, де виробляють близько 70 тисяч телевізорів на рік. Ці три підприємства і створили СП «Весич». «Запоріжсталь» постачає до Китаю металопрокат. «Їчан» доставив у Запоріжжя технологічне обладнання і постачає СП комплектувальними. «Весна» дала кваліфіковані кадри. Зокрема, очолив нове підприємство з українського боку Юрій Канунніков, котрий багато років працював на заводі магнітофонів. І співробітництво вдалося.

— Отож продукція нашого СП, — розповідає також генеральний директор Ян Нянь Фу, — цілком може зайняти свою нішу на західному ринку. А відтак — заробляти валюту. Нині ми розпочали експорт «Весичів» до Росії.

Фото Бориса ДВОРНОГО.
(Укрінформ).

«МРІЯ» ЗАВЖДИ НА ПЛАВУ

Уже третій рік Мукачівське орендне виробничо-торговельно-трикотажне об'єднання «Мрія» працює за ринкових відносин. Колективу довелося чимало зробити, щоб зберегти стабільність виробництва і на цій основі не допускати скорочення робочих місць та захистити людей праці від ринкової стихії.

— Наше об'єднання, — каже заступник генерального директора з економічних питань Марія Іванівна Мучичко, — за 1993 рік випустило понад 15 мільйонів штук трикотажних виробів. Це майже на рівні попередніх двох років. В жодному з виробничих цехів немає спаду виробництва. Мало того, в міру можливості завдяки рентабельності знижуємо ціну на нашу продукцію.

Підприємство налагодило прямі зв'язки з постачальниками сировини, насамперед з бавовноткацькими підприємствами. Мукачівці об'єдналися з асоціацією «Текстгрик», до якої увійшли підприємства текстильної і трикотажної галузі, щоб спільно розв'язувати всі питання, починаючи із забезпечення фабрик бавовною-сирцем і аж до випуску товарів народного вжитку. Розширили прямі бартерні зв'язки з прибалтійськими, білоруськими і російськими підприємствами. Так, з курської фабрики «Спорт» почали одержувати нитку капронову в обмін на полотно «Адідас», а з мінської виробничо-комерційної фірми «Тамал» трикотажне полотно в обмін на трикотажні вироби, каунаського акціонерного товариства «Дрібніс плюшмас» — нитку ацетатну в обмін на трикотажне полотно тощо.

Працівники об'єднання добре розуміють: щоб їхня продукція стала конкурентоспроможною на зовнішньому ринку, слід оновити її асортимент, зробити її більш модною. Тож поряд з традиційними видами білизни для всіх вікових груп населення об'єднання освоїло випуск напівкомбінезонів для молоді, різних видів сарафанів, спідниць для підлітків, суконь жіночих для молоді та середнього віку, шортів, майок, футболок за сезоном. Поновлено і розширено асортимент домашнього одягу — халатів, піжам, а також нічних сорочок. Підвищений попит мали купальні костюми для чоловіків, жінок та підлітків. Всього протягом року розроблено і впроваджено 126 нових видів полотен та близько 320 нових моделей елегантних трикотажних виробів. Причому майже вся продукція — відмінної якості.

Звичайно, працювати стабільно допомагає також і співробітництво з іноземними фірмами (сировина та моделі замовника). Так, наприклад, на замовлення німецької фірми «Гейслер-Гангери» (місто Пойтлингер) випускали дитячі піжами, нині одержали замовлення на жіночі піжами. Згодом на замовлення фірми ШЛН «Трейдинг» з Нью-Йорка виготовили майже 200 тисяч штук молодіжних футболок різних моделей. Валюту, яка надійшла на рахунок об'єднання, використали на закупівлю сировини у чеської фірми «Хемосвіт». Крім цього, валюта надходила завдяки виконанню замовлень фірм Угорщини, Словаччини, Німеччини.

Усе це дало можливість не тільки не допустити спаду виробництва, а й вийти на світовий ринок.

Стабільність у виробництві допомагає керівництву об'єднання та профспілковій організації більше приділяти уваги соціальному захисту трудівників. На території фабрики нормально функціонують продовольчий магазин, магазин кулінарії та овочів. Там торгують зі знижкою. Всіх робітників підприємства вчасно забезпечили на зиму картоплею, капустою, огірками та помідорами. За бартерним обміном працівники об'єднання придбали взуття, одяг, електропобутові товари, а також продукти першої потреби — м'ясо, масло, різноманітні крупи, борошно тощо. У фабричний їдальні, яку взято на баланс підприємства, більш 25 відсотків вартості харчування дотує адміністрація і профком. Всім індивідуальним забудовникам, які працювали на фабриці не менш як 10 років, видано допомогу. Підприємство сплачує їм 50 відсотків вартості будівельних матеріалів.

На території фабрики є амбулаторія з сучасним медичним обладнанням. Є тут зимовий басейн, сауна, чудовий фізкабінет, кімната фітотерапії тощо. В цехах працюють групи здоров'я. У фабричній аптеці можна купити найпотрібніші ліки. До речі, ця поліклініка перебуває також на бюджеті об'єднання.

Лише торік майже 30 робітників за пільговими та платними путівками відпочивали в санаторіях та будинках відпочинку. Причому, половину вартості дороги їм оплатило підприємство. У мальовничій місцевості біля села Личарня цілорічно працює власна база відпочинку, де набиралися сил більш як 700 чоловік. 450 дітей працівників фабрики перебували у відомчому оздоровчому таборі «Мрія».

Леонід СІКОРА,
заслужений працівник культури України.

На Дунаї — новий конкурент?

За повідомленнями засобів масової інформації Молдови, уряд цієї країни всіляко сприяє створенню власного торгового флоту на Дунаї. З цією метою не тільки ведуться переговори з державами СНД щодо справедливого поділу флоту колишнього Союзу, а й вишукуються можливості для придбання, будівництва та фрахтування суден. Тут недавно створено судноплавну компанію «Молдова шіпінг компані», яка вже має у своєму розпорядженні сім суден: три пасажирські, три вантажні та баржу. Всіх їх зафрахтовано в румунських судновласників. І утримуються поки що в румунському порту Констанці. Та незабаром на Дунаї, де територія Молдови прилягає до ріки, сусіди почнуть спорудження порту.

Отже, в Українського Дунайського пароплавства з'являється, схоже, ще один конкурент. Вантажі з самої Молдови, в усякому разі, він перебере на свої плечі.

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса.

ЛОКАЧИНСЬКІ КОНТРАСТИ

Останнім часом у багатьох регіонах стали помітні розбіжності в діяльності Рад народних депутатів і держадміністрацій. Про те, як співпрацюють ці органи, розповідає представник Президента в Локачинському районі Волинської області Іван КОМЕНДА.

Якихось непорозумінь з районною Радою я не бачу. Річ у тому, що в держадміністрації як виконавчої влади в районі — свої функції, а в Рад — дещо інакше. Отож, якщо кожен, згідно з законом, займатиметься своєю справою, то конфліктів не буде.

Проте в круговерті щоденних дій і помислів ще часом трапляються непорозуміння й неузгодженості. Скажімо, місцева газета «Селянське життя» у статті «Поганий душок від хорошої справи» на весь район звинувачує представника Президента у «збоченнях», незрозумілих навіть прокуророві району й самому голові Локачинської Ради народних депутатів Олександру Гетьману. Мовляв, Іван Михайлович агітував сільськогосподарські товариства, зокрема імені Лесі Українки, до вступу в акціонерне товариство «Турія», а сам представник вступив до нього з мільйонними внесками і автотранспортом. Гадаю, що прокурор області, до якого заради справедливості мені довелося звернутися, розставить усі крапки над «і». Одне слово, час покаже, хто є хто. Я — людина не конфліктна і донкіхотством щодо районної Ради займатися не буду. Мусимо жити у злагоді, добрі й праці, шукаючи раціонального й логічного виходу з будь-якої ситуації.

— Іване Михайловичу, скажіть, будь-ласка, яка ваша позиція саме як представника Президента щодо виборів до місцевих Рад та Президента України?

— Виходячи суто з районного варіанту, дотримуюсь тієї думки, що всі неузгодженості між владними органами в районі, області, республіці має об'єктивно вирішувати Конституція. Те двовладдя в управлінських районних стосунках між Радами і держадміністраціями мусить згодом закінчитися. Бо такий різнобій думок, навіть вчинків службових осіб на районному рівні до добра не доведе. Найперше в районному апараті кожен зобов'язаний займатися своєю справою: міліція — дотриманням порядку в певному регіоні, податкова інспекція — контролюванням вчасної здачі належних податків, прокуратура — контролем, Рада — земельними й бюджетними питаннями району... Щоправда, зрозуміло одне: апарат у Радах та держадміністрації мусить бути значно менший.

— Ви обмовилися про акціонерне товариство «Турія». Хотілося б докладніше почути про нього і водночас, яка користь від цього району?

— Скажу відверто, для бідного сільськогосподарського району отримати інвестиції важко. Сьогодні ситуація така, що кредити вельми кабальні, банки дають їх селу неохоче. З допомогою «Турії» отримали кошти й завершили сільськогосподарські роботи. Це акціонерне товариство планувалося як таке, що будуватиме млини, консервні та круп'яні цехи, коптильні, забезпечуватиме сільськогосподарські підприємства пально-мастильними матеріалами, а кошти за реалізовану продукцію повертатимуться в район. Тож вигода тут обопільна.

Поблизу сіл Марковичі й Роговичі відкрите газове родовище. Цього року тут діятиме 28 свердловин, і в розробці родовища плідно працюватиме й акціонерне товариство. Протягом шести років отримуватимуть щорічно по 289 мільйонів кубічних метрів для цього регіону. З появою природного газу в селах району зніметься і невдоволення людей.

— За нинішньої скрути з нафтопродуктами виживати сільськогосподарському районі не зовсім просто. Адже зібране потрібно зберегти, переробити, реалізувати. Немає холодильних установок, добротних сховищ, бракує також кваліфікованих технологів з вирощування, зберігання й перероблення сільськогосподарської продукції. Де ж вихід з такого становища?

— Питання слушне й не зовсім просте. Міркуйте самі: район віддалений від залізниці, немає в нас власної переробної промисловості. Отож стали сировинним додатком для інших районів. Болячи дивитися, як щорічно пропадають вишні, сливи, яблука в колективних садах і на присадибних ділянках. А скільки можна було б виробити соку, компотів, іншої корисної для людей продукції!

Раніше район славився високими врожаями картоплі. Нині ця культура зникає, бо її важко реалізувати. А який попит на неї у містах і південних областях! Наявність міні-заводу для перероблення сільгосппродукції розв'язало б проблему й уможливило вихід на ринок.

Гадаю, що Мінсільгосппроду України вже час дослухатися до думок і пропозицій спеціалістів й відкрити в Уманському сільськогосподарському інституті технологічний факультет або створити такий у Волинському університеті. І тоді Полісся було б забезпечене кваліфікованими технологами з вирощування та перероблення сільськогосподарської продукції.

Не можна не сказати і про стратегічний для нас продукт — цукор. Отримуємо його лише 16 відсотків, бо не маємо власного заводу. То ж чи солодкий він для району?

Гірко спостерігати й за тим, що за останні два роки кількість поголів'я тваринництва, свинарства, птахівництва знизилася на 20 відсотків. І лише в Озютичах — 200 голів на 100 гектарів угідь, а на невеличкому ставочку в Коритниці ще плавають гуси. Локачинська міжгосподарська птахофабрика розводить курей, які несуться, але вона єдина в районі. Тож може дійти до того, що й яйця стануть золоті. Отак живемо й маємо...

— Останнім часом колгоспи змінюють свої назви на сільські підприємства, селянські спілки, та чи відбуваються якісь істотні зрушення в колективному селянському господарстві? Які перспективи фермерів, нечисленних нині в Україні?

— Як на мене, в селі є хороші господарі, середні трудивники і нероби-несуни, котрі дотримуються філософії: що за ніч украдеш, те за рік не заробиш. Враховуючи такий стан, мусимо впливати на людську свідомість, щоб господареві дати господарювати. Бо достаток держави грунтується саме на них.

Скажу відверто, що не всі наші фермери знають культуру землеробства, не володіють навіть елементарними економічними знаннями. Держава не створила нормальних умов для фермерських господарств. Цим людям вчасно, а часто і взагалі не виділяють кредити, техніку, мінеральні добрива. Вважаю, що майбутнє — за фермерством. Ці господарі згодом позбавляться номенклатурних нагромаджень. Усі управлінські структури фермер замінить сам. Комп'ютеризація дасть можливість йому володіти цінами, економічними знаннями, агротехнічною культурою землеробства. І найголовніше: у фермера висока культура праці. Одне слово, час працює на нього.

— На закінчення розмови хотілося б дізнатися, які зміни відбулися в районі за час вашого «президентства» і яким має бути районний представник Президента?

— За такої економічної нестабільності чогось особливого бути не може. Проте вдалося здешевити проект на газифікацію району, розпочати будівництво траси до Локачів, закуплено 30 відсотків труб. Наприкінці цього року голубий вогник від місцевого родовища зігріватиме локачівців, а незабаром район буде цілком газифіковано. Як і будь-який керівник, маю певні задуми на перспективу, але сьогодні казати про них рано.

Що ж до «президентства» в районі, зауважу: через правову некомпетентність дехто подейкує, що, мовляв, представник Президента узурпував владу. Представник Президента в районі насамперед є тією особою, до якої всі звертають погляди. Скажімо, до мене йдуть люди з усіма питаннями, проблемами, болями. Людські запити намагаюся розв'язувати на правовій основі. З введенням демократичних основ у наше життя помітні й контрольні функції суспільства. І тут непросто відкинути чи задушити чиюсь ініціативу. Представник Президента зобов'язаний служити людям і працювати для них.

Розмову вів Олександр СУГАК.

Волинська область.

Анатолій ПАВЛЕНКО: У НАУКИ НЕМАЄ КОРДОНІВ

На жаль, ми звикли дивитися на ринкову економіку як на таку собі політико-соціальну субстанцію, для якої суто економічні закони, теорії, правила особливого значення не мають.

Захопившись виголошенням із трибун різної висоти невідомих більшості населення наукових термінів на зразок «менеджер» чи «лізинг», ми зовсім забули, що в основі будь-якої економічної теорії лежить наука.

Саме про роль вітчизняної науки у побудові нових економічних постулатів життя і йшлося у розмові з ректором Київського державного економічного університету, доктором економічних наук Анатолієм ПАВЛЕНКОМ.

— Анатолію Федоровичу, чи не здається вам, що наш перехід до ринкових засад нагадує історію з дитиною, котру вчили плавати, кинувши в річку?

— Так, щось схоже на реальність у цьому є: ми справді не маємо зрозумілої усім системи функціонування підприємств у ринку, не маємо ринкової інфраструктури, зрозумілих кожному громадянинові банківської та фінансової систем, системи оптової торгівлі, страхування тощо. Наш уряд і парламент ще не визначилися у методах і напрямках економічної політики, не створили рівних «правил гри» для підприємств різних форм власності. Часто мені доводиться чути, що панацею від усіх бід стане приватизація, проте я впевнений: брак саме чітких умов функціонування новостворених підприємств на ринку призведе до їх швидкої загибелі й поверне, отже, все на старі місця.

Цілком очевидно, що політика «шокової терапії» на українському грунті не матиме позитивних результатів. Поки не створимо правил гри, не навчимо спеціалістів, таких серйозних кроків, як велика приватизація, робити не можна.

— Але ж і університет, який ви очолюєте, також не може залишатися осторонь створення цієї нормативної бази. Сподіваюся, ваших учених залучають до підготовки більшості економічних законів, постанов, указів усіх гілок влади.

— Дуже рідко, хоча в розвинених країнах світу саме вчені створюють нормативні й законодавчі акти. У нас чомусь це не заведено. Щодо системи підготовки кадрів, то в основі будь-якої освіти лежить наука.

Ми вже створили багаторівневу систему підготовки студентів, яка не поступається системам найвідоміших вузів світу, й розпочали її реалізацію. За оцінками провідних науковців-економістів Канади, Франції, Великобританії та інших країн, наші методики мало чим відрізняються від зарубіжних. І це зовсім не означає, що ми скопіювали чиїсь розробки. Наука — це категорія, яка не знає ні кордонів, ні митниць. Раніше нашим науковцям було важко знайомитися з новітніми досягненнями світової економічної науки, сьогодні такі можливості є. Отже, в нових програмах та методиках ці досягнення враховано, і специфіка нашої економіки також.

— Якщо можна, розкажіть докладніше про самі програми.

— Програма першого рівня передбачає підготовку бакалаврів. За чотири роки навчання студент отримує фахове спрямування і достатній рівень знань, який дає йому можливість вибору: йти працювати чи вчитися далі, тобто досягти рівня майстра. Друга програма — на стадії завершення.

У нашому суспільстві побутує думка, що в Україні немає вчених-економістів, здатних розробити і втілити в життя прийнятну для нашої країни програму виходу з кризи. І практика щоденних змін у складі уряду, здається, не суперечить цим висновкам. Та я переконаний, що в нас багато вчених, здатних врятувати економіку. Головне — правильно обрати мету. Україна поки що працює тактично, тобто латає дірки, не думаючи про стратегію. А помилка усіх останніх урядів у тому, що їхні програми не передбачали поліпшення життя суспільства й розвитку виробничої сфери. Реформування не може бути самоціллю, тим більше якщо це реформування повальне. Тому наголошую: ми маємо вчених, здатних звести на ноги виробництво, однак схоже, що держава не потребує їхніх знань.

Звідси й дуже важлива проблема самих вузів — підготовка викладачів. Як ректор я з першого ж дня працюю над цим питанням. Торік більш як п'ятдесят викладачів пройшли різні форми стажування за кордоном, багато хто закінчив спеціальні навчальні заклади, має дипломи різних вузів світу. Проте, на жаль, оплата їхньої праці низька, тому талановита молодь неохоче залишається в університеті, більшість іде в комерційні структури, де заробітна плата значно вища. А тому, хто залишається, дуже важко стежити за всім новим у науці, бо вільний від роботи час доводиться витрачати на вишукування додаткового заробітку, щоб прогодувати себе самого і свою сім'ю.

— Деякі столичні вузи розв'язують фінансові проблеми, навчаючи студентів-іноземців...

— Для того, щоб іноземці у нас навчалися, потрібно, щоб наш диплом визнали у світі. Досі його визнають тільки країни третього світу. І лише кілька кафедр Києва готують фахівців, яких визнають у розвинених країнах. Ми вже почали працювати над цим. За домовленістю з урядом Канади готуємо конференцію, де узгодимо програми підготовки бакалаврів. Отже диплом університету визнаватимуть у Канаді. Це вже буде авторитетно, і за Канадою підуть, сподіваюся, й інші країни. Певен, що невдовзі не лише вчитимемося в усього світу, а й учитимемо весь світ. Але для цього, звичайно, потрібен час.

— Може, новий парламент і новий уряд зрозуміють, що науці потрібна фінансова допомога, і ваші сподівання стануть реальністю. Та це, мабуть, станеться лише тоді, коли в органах вищої державної влади працюватимуть професіонали.

— Ідея професіонального парламенту не нова. Але впевнений, що в ньому мають бути люди, яким довіряє народ незалежно від того, професіонали вони чи ні. А от уряд справді має складатися з професіоналів, щоб утілювати в життя все те, що накреслить парламент. Люди, які передбачатимуть наслідки своєї діяльності і прогнозуватимуть їх.

— А як ви ставитеся до ідеї створення приватних вузів?

— У нашому університеті 35 кафедр готують студента-економіста. В основі цієї підготовки — наука. Що ж може запропонувати приватний вуз? Чи мають його викладачі можливість вивчати нові досягнення світової науки? Що ж у такому разі говорити про професіоналів?

Я не проти приватних вузів, але вважаю, що Міністерство освіти має чітко регламентувати умови їх відкриття і роботи з тим, щоб сповна забезпечити підготовку студентів.

А контролювати й оцінювати цю підготовку буде ринок. Він і покаже, якому вузові жити й працювати.

Вів розмову Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Контакти

Голем був велетнем, але без душі

Мудрий рабин Юдас Безалель жив у єврейському гетто в Празі. Коли на місто накотилася нова хвиля антисемітизму, «духовний князь» общини виліпив із глини велетня Голема і вдихнув у нього життя, щоб той боронив євреїв від погромів. Але рабин, дарма що був мудрець, забув удихнути у велетня душу...

Ця стародавня легенда Каббали лягла в основу спектаклю Брюно Абраама Кремера «Голем». П'єса зовсім нова в репертуарі єврейського театру з Парижа «Малий Монпарнас». Але вже зібрала найкращі відгуки європейських критиків, зокрема про чудову гру самого автора Брюно Кремера. Днями французький театр гастролював в Україні і двічі показував п'єсу: 3 квітня — у Києві, 5 — у Харкові.

За словами начальника головного управління культури при Київській міській держадміністрації Олександра Биструшкіна, саме з Францією в Україні найкраще налагоджені двосторонні культурні зв'язки. І, переважно, завдяки Французькому культурному центрові в Києві та енергійності його директора пана Бернара Вантома. Протягом наступного місяця до Києва зі спектаклями прийдуть ще два французькі театри: Балет Жака Патарозі та Балет Мішеля Келеменіса. Всі ці трупи знані у Франції і відібрані Французькою асоціацією підтримки мистецтва при Міністерстві культури Франції спеціально для гастролей по країнах Східної Європи. Франція хоче показати Сходу те найкраще у мистецтві, чого досягла за останні десятиліття. А саму програму фінансує її уряд.

Щодо єврейського паризького театру, то він уперше приїздить в Україну. На часі і п'єса «Голем»: ми будуємо нову державу, сваримося за ідеї, плекаємо холодну війну гасел.

А, може, висунути таке гасло: «Не забувайте про душу!?»

Наталя ФІЛІПЧУК.
На фото: Б. КРЕМЕР.

Молодь вибиратиме не тільки пепсі

У Міністерстві освіти зібралася Вчена рада Інституту системних досліджень освіти України, щоб розглянути важливе питання: концепцію безперервної системи національного виховання. Причину її появи найточніше сформулював Василь Герасименко (начальник управління виховної роботи Міністерства освіти): коли розлучається подружжя — горять листи, коли розлучаються країни — старі прапори, але народжуються нові ідеї, інші орієнтири. Та коли відкидається моральність, починається виродження нації.

Нові часи — нові ідеї

Концепцію довелося тричі переробляти. Першу — відкинули в цілому. Другу — довго перепрацьовували. І тільки третю запропонували на розгляд Вченої ради. На засідання приїхали спеціалісти з областей, професори і звичайні вчителі, які довели, що навіть коли бракує Беранже українською мовою і нових підручників з нової історії держави, можна формувати і національну свідомість, і гідність.

Здається, час суцільного ідеологічного нігілізму закінчується. І скоро молодь вибиратиме не тільки пепсі.

Леся ДУБОВА.

Презентації

У самісіньке око, а точніше — в ГЛАС

У Києві, в Будинку літераторів, відбулася презентація гуманітарно-літературної асоціації Григорія Сковороди (ГЛАСу) та часописів «Чумацький шлях» і «Бурсацький спуск», на якій головував віце-прем'єр-міністр М.Жулинський.

Обидва часописи виходять у Харкові, де народилася наприкінці минулого року і ГЛАС. Як розповів президент новоствореної гуманітарно-літературної асоціації Валерій Дяченко, ГЛАС разом з харківським видавництвом «Прогрес» (генеральний директор Валерій Анісімов) уже приступила до видання серії книг «Золоті скарби дитинства». Це будуть 50 томів найкращих творів для дітей, як українських, так і зарубіжних авторів. Звісно, перекладених на українську мову. А спільно з місцевим видавництвом «Інтербук-Україна» (директор Андрій Євдокимов) планує видати серію історичних романів.

При асоціації створено клуб міжнародних зустрічей митців. Невдовзі харківські сковородинці очікують приїзд письменників з німецького міста Нюрнберга, який є побратимом українського міста.

Роман ВАТРИЧ.

Щось новеньке

«Віденський вальс» в одеському аеропорту

Щойно відкрито нову пряму авіалінію між Одесою й Віднем, яку обслуговуватимуть літаки компанії «Австрійські авіалінії». Перший рейсовий літак зі столиці Австрії одесити зустріли не тільки хлібом-сіллю, а й «Віденським вальсом» Йоганна Штрауса, виконаним на льотному полі симфонічним оркестром Одеської філармонії під керівництвом заслуженого артиста України Хобарта Ерла, громадянина США. Віднині прямі рейси з Одеси на Відень і далі на Лондон здійснюватимуть двічі на тиждень — щопонеділка та щоп'ятниці.

Ким бути

Хай і у нас править закон

Мій син збирається стати юристом. Та не простим, а таким, щоб виробляти закони, за якими легше жилося б людям. Звичайно, що й запитує він про таке, на що може відповісти лише юрист високої кваліфікації. Саме тому за відповідями звернувся до президента Спілки адвокатів України, заслуженого юриста України Віктора МЕДВЕДЧУКА.

— Вікторе Володимировичу, знаю, що ви залучалися до експертного аналізу законів України...

— ... І не раз.

— Чи важкий це процес — створення Закону?

— І важкий, і трудомісткий. Ви знаєте приказку: два юристи — три думки. Це той саме випадок, коли кожний юрист обстоює власну думку й намагається, щоб вона лягла до рядка закону. Але для того, щоб виробити закон, треба визначитися: кого він захищає — державу чи людину, якій суспільно-політичній системі служить? Ще важливіше чітко визначити механізм його реалізації. Адже не секрет, що багато законів у нас не спрацьовують, деякі супроводжуються підзаконними актами, інструкціями, розпорядженнями.

— І чому це відбувається?

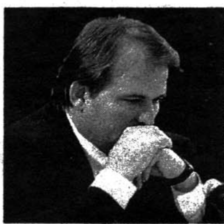
Пам'ятаєте ленінську фразу про те, що державою має вміти управляти кожна кухарка. Вважайте, що країною досі управляють кухарки й хатні робітниці, котрі не скажуть вам, яка класова сутність нашої держави. А що в молодої держави немає Конституції, то вони вільні для себе самі визначати, чиї інтереси їм захищати.

— Вже надто абстрактна у нас зайшла мова. Чи не можете уточнити — на кого натякаєте?

— А ви подивіться на чиновну рать, що управляє країною. Адже уся вона виплекана й розсаджена в крісла старою системою, що привчила всіх механічно виконувати вимоги кремлівських директив.

— Чи згодні ви з тим, що нинішні вибори дають змогу суспільству змінити ситуацію в Україні й зробити так, щоб наше життя бодай трохи покращало?

— Згоден. Я хотів би звернути увагу на таку обставину:

у владних структурах західних демократій працює близько 80 відсотків юристів. У нашому ж парламенті їх було лише чотири відсотки. Розміркуйте: чи не тому наші закони запускаються без надійного механізму реалізації?

— Вікторе Володимировичу, а проект якого закону у вас, експерта, викликав якнайбільший протест?

— А хоча б Земельний кодекс України, що декларує рівноправність трьох форм власності на землю.

— Державної, колективної й приватної? Так це крок уперед у порівнянні з тим, що було раніше. Мені здавалося, що треба радіти.

— Не поспішайте радіти. Це лише данина необхідності за ринкових умов передати землю у громадянський оборот. Але й тут держава залишила собі багато з колишньої монополії на землю. Ось подивіться на статті, що вилучають з-поміж потенційних власників осіб без громадянства, іноземців, а також підприємства, засновані на приватній власності, статті, що забороняють купівлю землі у приватну власність для будівництва промислових комплексів. Кодекс не визначив, що може бути підставою для відмови у переданні чи продажу землі у приватну власність. І які взагалі критерії законності такої відмови? Їх немає, а тому людина підпадає під сваволю місцевих чиновників.

— Чи не такі «норми» спричиняють у нашому суспільстві корупцію?

— До цього я й хотів підвести. Розпорядження земельною власністю обмежене так, що здати в оренду її можна лише на три роки, віддати у заставу — неможливо, продати — тільки через шість років після придбання, а використовувати дозволяється лише для ведення фермерського господарства. На Заході такий закон спричинив би обурення: добрі тобі власник й ринок нерухомого майна! Який іноземний інвестор вкладе сюди кошти? Такі юридичні «прогалини» є і в проекті «Основ державної житлової політики в Україні». Цей документ фактично позбавляє мільйони громадян можливості купити житло.Адже спочатку треба створити економічні умови, за яких кожна сім'я зможе збудувати будинок, купити квартиру, й тільки тоді відмовлятися від безплатного надання житла.

— Вікторе Володимировичу, послухавши вас, молода людина, що обмірковує життя, мабуть, може відмовитися від ідеї вступу на юрфак: це ж скільки треба знати?

— Коли я поступав на юрфак Київського університету, також мав знання в обсязі шкільної програми. Вже потім вивчав історію права, світової економіки, часто спілкувався з колегами з процвітаючих компаній та корпорацій Європи, Азії, Америки. Тобто до 39 років набув не тільки знання, а й побачив, як живуть там, де править закон, і тут, де діє хуторянське право, нав'язане країні керівниками прохачів — колгоспів та підприємств.

Кваліфікованих юристів у нас дедалі більшає, але змінити наше життя можуть лише ті, над ким не тяжітимуть старі догми, ті, що служитимуть не партіям, а народу. Отож, і юнакам, і дівчатам, котрі обмірковують життя, порадив би обрати професію юриста. Так, це нелегка професія, але дуже потрібна для молодої держави.

Максим БІЛЕНЬКИЙ.

Продиктовано в номер

Сіли виборці на... рейки

(Початок на 1-й стор.)

А суть ось у чому: управління Одеської залізниці спорудило тут нову вітку, почало її експлуатацію без створення санітарно-захисної зони. Що негайно позначилося на спокої мешканців будинків № 54—76 по вулиці Чернишевського, під вікнами яких пролягли колії. Як застерігали проектанти, почалися біди. Прорвало водовід — люди подовгу без води. Житло хиріє, розвалюється на очах. Гуркіт поїздів під самими вікнами призводить до захворювань дітей і дорослих.

Що ж вирішив міськвиконком? Насамперед, вже вкотре констатував: залізничники порушили чинне законодавство, а 12 промислових підприємств, зацікавлених в експлуатації нової залізничної вітки, не виконали своїх обіцянок. Ще у вересні 1992 року вони підписали спільний протокол, що гарантував відселення мешканців з санітарно-захисної зони. Згідно з ним ВО «Краян» мало перерахувати кошти на спорудження 30 квартир, а виділив аж на дві, масложиркомбінат забезпечив спорудження 5 квартир замість 10, не виконали обіцянок й інші підприємства. Враховуючи це, міськвиконком звернувся з листом до транспортної прокуратури про пред'явлення позову управлінню залізниці та з вимогою експлуатацію залізничної вітки негайно припинити.

Коли та чим завершиться акція відчаю, сьогодні ніхто не може сказати. Аби не найстрашнішим — не виступами знервованих робітничих колективів проти скривджених мешканців вулиці Чернишевського. В усякому разі, рішення виконкому не тільки не розв'язало проблеми, а й якоюсь мірою загострило її. Бо не втішило пікетників, які вимагають переселення з аварійного житла, поставило в тупикову ситуацію ряд багатотисячних трудових колективів, які не можуть завезти залізницею сировину й матеріали, а отже — й виробити продукцію та одержати за неї кошти для спорудження тих же квартир, настроїло один проти других.

... А з другого кінця міста — ще одна вість: мешканці вулиці Флотської, 1-го Чапаєвського та 3-го Флотського провулку перекрили під'їзди до однієї з двох наявних у місті газозаправних станцій. Там людей теж не відселили з санітарно-захисної зони. Пікетники не мають наміру відступати аж поки не одержать усі 9 ордерів на поселення сімей в безпечніших місцях. Щодо цього інциденту у владних структурах ніяких рішень не приймали. А тим часом на другій — діючій — газозаправній станції утворюються довжелезні черги, де щодня годинами простоюють сотні автобусів і автомашин. Транспортники вже настільки обізлилися і на владні структури, і на пікетників, що готові силою прокласти собі дорогу до станції, що вимушено не діє.

Ситуація в обох місцях, без перебільшення, — екстремальна. Не тільки тому, що й так украй знесилене виробництво терпить нові збитки. А й тому, що коли терміново не розрядити оту ситуацію, не усунути протистояння, може трапитися непоправна людська трагедія.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Продиктовано в номер

Реабілітований через роки

Посол України в Франції Ю.Кочубей передав равину любавицької громади в цій країні Хілелю Певзнеру копії архівних матеріалів, які стосувалися засудженого в 1939 році його батька Б.Певзнера, равина любавицької громади в Харкові, за фальшивим звинуваченням в «контрреволюційній діяльності». Передано також документи про реабілітацію Б.Певзнера.

Пан Х.Певзнер заявив, що матеріали мають велику цінність для всього любавицького хасидського руху.

Привітання вождя

Надзвичайний і Повноважний Посол Корейської Народно-Демократичної Республіки в Україні Чжо Сон Бом привіз до Чернігова привітання з 85-річчям лікарю Михайлові Шульману від Кім Ір Сена. 26 листопада 1946 року головний хірург військового госпіталю 25-ї гвардійської армії, розквартированої у Пхеньяні, зробив складну операцію і врятував життя вождеві КНДР.

У Кремлі схвильовані

Іноземні розвідки, в тому числі й спецслужби колишніх соцкраїн та республік СРСР, активізували розвідувальну діяльність проти Росії. Про це заявив директор російської служби контррозвідки С.Степашин на науково-практичній конференції «Безпека особи, суспільства, держави і спецслужби Росії» у Москві. Він також наголосив, що нині особливо небезпечна саме агентурна розвідка.

Риба, як і ракети, потребує уваги

Чи подаватиме Україні допомогу в ліквідації ядерної зброї Італійська Республіка, яка нині головує на засіданнях «великої сімки»? Ця тема була основною на брифінгу в українському МЗС.

На запитання журналістів відповідав заступник міністра закордонних справ України Б.Тарасюк, який очолював нашу делегацію на дводенних україно-італійських консультаціях, що відбулися в Римі. Зокрема, Б.Тарасюк зазначив, що українськими та італійськими дипломатами було досягнуто попередніх домовленостей стосовно подання Італією допомоги нашій країні в справі ядерного роззброєння та конверсії. Обсяги й конкретні напрямки допомоги буде визначено на подальших зустрічах. Італійська сторона відзначила, що віддає належне ролі України в Нараді з безпеки та співробітництва в Європі. Зі свого боку, українська делегація висловилася за зміцнення та активізацію інститутів НБСЄ. Другою темою брифінгу були результати чергової сесії III Конференції ООН з проблем транзонального та далеко мігруючих риб. Україна разом із 110 іншими морськими державами є учасницею цієї Конференції.

Крім вод Чорного та Азовського морів, українські рибалки вже давно освоюють морські зони, зокрема поблизу Англії, Аргентини, Марокко, Намібії. Позиція України на Конференції — це затвердження права країн на експедиційне рибальство, регулювання обсягів промислу тими державами, біля берегів яких здійснюють лов, а також обов'язковий захист і збереження запасів риби у Світовому океані. Про це розповів журналістам перший заступник голови Комітету з питань рибного господарства та рибного промислу України С.Клементьєв.

Кредит довіри треба виправдати

Парафуванням 23 березня цього року в Брюсселі Угоди про партнерство і співробітництво відкрито нову сторінку у відносинах між Україною і державами Європейського Союзу.

Слід підкреслити, що така Угода є першою, яку укладає держава, що входить до Співдружності незалежних держав, з угрупованням дванадцяти країн Західної Європи.

Як відомо, до пріоритетних у зовнішньополітичній діяльності України напрямів глобального й регіонального характеру належать відносини нашої країни з західноєвропейськими інтеграційними структурами і економічно розвинутими державами—членами цих структур. Ще на зорі своєї державності, підкреслюючи, що визначальною рисою зовнішньої політики України щодо держав Західної Європи має стати встановлення відносин політичного партнерства, взаємовигідного економічного співробітництва, широких культурних, наукових і гуманітарних стосунків, наша країна проголосила чіткий курс на повернення до сім'ї європейських народів, відновлення стародавніх зв'язків України з європейською цивілізацією.

Прагнучи розвивати всебічні стосунки з країнами Європи, Україна вважає, що вони стануть тим підгрунтям, яке слугуватиме участі нашої країни в європейських структурах і майбутньому інтегруванні її економіки до загальноєвропейського простору.

Поштовхом до укладання Угоди про партнерство і співробітництво між Україною і Європейським Союзом та його державами-членами стала Спільна заява Президента України Л. Кравчука і Голови Комісії Європейських Співтовариств Ж. Делора у вересні 1992 року.

Її значення тим більш вагоме, що має в собі визнання з боку країн ЄС правонаступництва України щодо договорів та угод, укладених ще Радянським Союзом.

Зрушення в позиції країн—членів ЄС щодо України та інших держав на геополітичному просторі колишнього СРСР знайшли відображення перш за все у встановленні двосторонніх відносин з зазначеними державами з урахуванням специфіки кожної з них. Метою взаємних стосунків між Україною та ЄС є їх зміцнення та переведення на постійну правову основу.

Безумовно, процес переговорів не був безперешкодним для України. Головною завадою на шляху укладання повномасштабного документа про співробітництво і партнерство була позиція Верховної Ради України щодо процесу ядерного роззброєння країни і приєднання її до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї.

Тристороння заява президентів України, США та Росії, підписана в Москві 14 січня 1994 року, та голосування українського парламенту щодо рішення усунути останні застереження, пов'язані з ратифікацією Договору про скорочення стратегічних наступальних озброєнь (СНО-1) відкрили шлях до прийняття Радою Міністрів ЄС 7 березня 1994 року рішення про розширення мандату Комісії Європейського Союзу на ведення переговорів з укладання Угоди про партнерство і співробітництво з Україною.

В Угоді про партнерство та співробітництво підкреслено, що підтримка незалежності, суверенітету й територіальної цілісності України сприятиме зміцненню миру і стабільності в регіоні Центральної та Східної Європи і на європейському континенті в цілому. Тому Україна, ЄС та його держави-члени висловилися за прискорення процесу регіонального співробітництва та сприяння процвітанню і стабільності регіону.

Пріоритети

Принципово важливий момент Угоди — впровадження постійного політичного діалогу й системи регулярних консультацій на різних рівнях з усього комплексу політичних, економічних та інших питань, що становлять взаємний інтерес.

В економічній частині документа з боку ЄС зазначено важливий характер зусиль України, спрямованих на перехід від державної монополії торгівлі та централізованого державного регулювання економіки до управління на ринкових засадах, а також висловлено готовність надавати нашій державі потрібну постійну допомогу.

В положеннях економічної частини Угоди сторони домовилися, що взаємна торгівля лібералізуватиметься згідно з принципами ГАТТ з урахуванням поправок, що були внесені за результатами останнього Уругвайського раунду. Європейський Союз цілком, згідно з Угодою, знімає обмеження в торгівлі з Україною, за винятком сфери так званих «чутливих» товарів, до яких належать сталь, вугілля, текстиль, сільськогосподарська продукція, ядерні матеріали. Товарообіг у вищезазначених галузях має регулюватися спеціальними угодами, які вже підготовлені або готуються, на основі встановлених для України квот.

З другого боку, Україна також має змогу вводити певні кількісні обмеження в нових галузях промисловості і в тих галузях, які підлягають структурному реформуванню. Проте треба зазначити, що ці обмеження можливі лише в перехідний період, визначений до 31 грудня 1998 року, або до приєднання України до Генеральної угоди з тарифів і торгівлі, залежно від того, яка з дат буде раніше.

Добре відомо, що особливе значення для нашої країни в напрямі розширення економічного співробітництва і торгівлі з країнами «дванадцятки» має питання щодо антидемпінгових процедур. Положення економічної частини Угоди свідчать про позитивне ставлення країн Європейського Союзу щодо його розв'язання. Зокрема, йдеться про можливість конструктивного й гнучкого механізму розгляду проблем антидемпінгу через попередні консультації.

Після надходження товарів кожної із сторін на територію іншої ці товари користуватиму[ться] національним режимом, що відповідно впливатиме на їх внутрішнє оподаткування. Крім того, товарам надається режим не менш сприятливий, ніж той, що надається таким товарам вітчизняного виробництва стосовно усіх законів, правил і вимог щодо їх купівлі, продажу, перевезення, розподілу, використання.

Наша країна розраховує на можливість отримання техн[ічної] допомоги з боку ЄС у справі реформування і створення власної валютно-грошової системи, її поступового наближення до стандартів європейської валютної системи.

Успішне завершення переговорів між Україною та Комісією Європейського Союзу і парафування міністром закордонних справ нашої держави А. Зленком Угоди про партнерство та с[пів]робітництво є свідченням к[ре]диту довіри з боку країн ЄС, який надано Україні і який нашій державі ще доведеться підтвердити через поступовий рух в напрямі ринкових економічних перетворень.

Геннадій САЛИКІН.

Фотофакт

Перша заселена «літаюча тарілка» з'явилася на території Німеччини неподалік від Франкфурта-на-Одері. Але створена вона землянами. Будинок інтригуючої форми висотою 6,5 метра і площею 200 квадратних метрів змонтовано в селі Вулков. За проектом місцевої спілки «Екошпайхер» тут здійснюються моделювання екологічно чистого населеного пункту. А в «тарілці» відбуваються заходи освітнього характеру.

Фото Центральбільд—ІТАР—ТАРС.

А як у них?

Прощавай, рідний рубль

Другий, заключний, етап введення національної валюти — драма, а точніше, дрібних розмінних монет лум, — проводиться у Вірменії. Відзначимо, що раніше були вилучені з обігу великі рубльові купюри, а тепер вилучаються вартістю до 500 рублів.

Особливої радості з цього приводу не відчувається. Бадьорі заяви та інтерв'ю представників Центробанку Вірменії по телебаченню та радіо розраховані швидше на патріотичні почуття. Хоча, на відміну від минулих обмінів, цього разу ніякого ажіотажу не спостерігається.

Треба відзначити, що Вірменія виступала за те, аби залишитися в рубльовій зоні. Як стало відомо згодом, реформаторське крило (Є.Гайдар, Б.Федоров), коли було в керівництві Росії, зробило все необхідне, щоб не допустити в російську рубльову зону колишніх «союзників».

І тільки наприкінці листопада в терміновому порядку республіка наважилася на реформу грошового обігу. Драму скоро виповниться чотири місяці. Спочатку Центробанк Вірменії встановив такий курс валют: один американский долар дорівнював 16 драмам, а тисяча російських рублів — 28. Ці сміховинні курси протрималися щонайбільше два-три тижні, та й то лише тому, що у населення не було драмової готівки. Нема жодних сумнівів у тому, що ця авантюра припала до смаку лише бізнесменам, які заробили на першому етапі колосальні суми на підвищенні курсів. Скажімо, сьогодні той самий американский долар коштує уже 235 драмів, а тисяча російських рублів дорівнює 135 драмам. Відповідно за цей період зростали й ціни на споживчому ринку. Великою мірою саме тому введення національної валюти особливого ентузіазму в населення не викликає.

Віген САРКІСЯН.

Єреван.

Власкори повідомляють

Душанбе — мільйонер

«Чисельність населення столиці Таджикистану наблизилась до мільйона», — повідомив мер міста Дж. Мансуров.

Коли врахувати, що рік тому, за існуючими даними, в Душанбе налічувалося 540 тисяч жителів, то таке бурхливе зростання не може не дивувати. До того ж воно відбувається на тлі відпливу європейського населення.

Основне збільшення відбулося завдяки напливу до міста вихідців із південних і західних регіонів, де свого часу зародився збройний опір, котрий привів до влади теперішнє керівництво Таджикистану. Переможці, схоже, скористалися зі свого права.

Якби за цим принципом діяли росіяни після перемоги над наполеонівським військом, Париж уже давно розмовляв би з тамбовським, псковським чи нижньогородським акцентом.

Юрій КУШКО.

Volkswagen Group

по цене на 25% ниже «Жигулей» - АВТОМОБИЛЬ ŠKODA

- ***Безопасность, комфорт, надежность, скорость.***
- ***Гарантия в течение года.***
- ***Сервисное обслуживание.***
- ***Обеспечение запасными частями.***

Продажа со склада в Киеве. Любая форма оплаты.

А/О «НЕКОС» (044) **224-31-03 224-11-53**

Приобретая автомобиль «Шкода» Вы экономите на бензине и запасных частях

PAREX BANK

Мы ближе, чем Швейцария!

- ОТКРЫТИЕ И ВЕДЕНИЕ СЧЕТОВ ТЕЛ. 221649
- МОМЕНТАЛЬНЫЕ МЕЖДУНАРОДНЫЕ ПЕРЕВОДЫ В ЛЮБОЙ ВАЛЮТЕ ТЕЛ. 225276
- КОНВЕРТАЦИЯ И ОБНАЛИЧИВАНИЕ ЛЮБЫХ ВАЛЮТ ТЕЛ. 321341
- ПОКУПКА И ПРОДАЖА ВАЛЮТЫ ЗА УКРАИНСКИЕ КАРБОВАНЦЫ, КАЗАХСКИЕ ТЕНЬГЕ И БЕЛОРУССКИЕ РУБЕЛИ ТЕЛ. 281483
- ЛЮБЫЕ ОПЕРАЦИИ С ЗОЛОТОМ ТЕЛ. 273776
- КОДИРОВАННЫЕ СЧЕТА (ВОЗМОЖНО УПРАВЛЕНИЕ ПО ФАКСУ) ТЕЛ. 331970
- ДОСТАВКА НАЛИЧНОЙ ВАЛЮТЫ ТЕЛ. 223378

Главный офис: ул. Смилшу 3, Рига LV-1522, Латвия
Тел.: (013 2) 331970, 222291 Факс: (013 2) 215201
Телекс 161207 PAREX SU

Вниманию изобретателей!

У Вас есть научные или инженерные разработки, направленные на решение экологических проблем?

Фирма готова рассмотреть возможность их коммерческой реализации в результате организации собственного производства, продажи лицензии или создания совместного предприятия.

В случае необходимости фирма обеспечит проведение финансово-правовой экспертизы проекта, а также позаботится о маркетинге и патентно-правовой защите разработки.

Мы готовы выслушать Вас!
Телефоны: 245-70-10, 276-01-25
Телефакс: 276-50-51.

Юридическая литература

от фирмы «Консум»:
Кодекс законов о труде Украины
Жилищный кодекс Украины
Кодекс о браке и семье Украины

Гражданский кодекс РСФСР. Практикум по гражданскому праву (в двух частях, 1993). Гражданское право (учебник, в двух частях, 1993, РФ). Арбитражное законодательство РФ. Теория права (С. С. Алексеев, 1994). История государства и права России (курс лекций). И. А. Исаев.

Наш телефон в Харькове: (0572) 43-14-56.

Предприятие поставляет:

1. Автомобили ЗИЛ, ГАЗ, УАЗ, КрАЗ.
2. Автокраны на базе автомобиля КрАЗ грузоподъемностью 10 и 20 тонн.
3. Автокраны на базе ЗИЛ грузоподъемностью 6,3 тонны.
4. Автокраны «Ивановец» на базе МАЗ грузоподъемностью 14 т.
5. Дизельные электростанции мощностью от 8 до 2500 КВт.

Производит срочные платежи в Россию по курсу ниже банковского.

Телефон/факс в Полтаве (05322) 4-21-33.

JOINT STOCK BANK АКЦИОНЕРНЫЙ БАНК

Private-excel Приват-Эксел

Информация

О третьем выпуске акций

А. Характеристика эмитента

Акционерный банк «Приват-Эксел», зарегистрированный Национальным банком Украины 1 декабря 1992 года за № 131 в форме акционерного общества закрытого типа, решением собрания учредителей 10 июня 1993 г. преобразован в акционерное общество открытого типа и перерегистрирован 21 марта 1994 г.

Учредителями и акционерами банка являются граждане Украины и иностранные граждане.

Юридический адрес:
Украина, 310052, Харьков, ул.Краснооктябрьская,90

Органами управления банка являются:
собрание акционеров;
совет банка;
правление банка.

Высшим органом управления банка является собрание акционеров, которое созывается не менее одного раза в год.

Совет банка возглавляет академик Петросов Валерий Альбертович.

В период между очередными собраниями управление банком осуществляет исполнительный орган — Правление.

Возглавляет Правление Лисицкая Инна Афанасьевна, образование высшее, по специальности «финансы и кредит», которая имеет 23-летний стаж работы в банковской системе.

Главный бухгалтер — Махно Людмила Владимировна, образование среднее, стаж работы в банковской системе 20 лет.

Численность работающих на 1.03.1994 г. составляет 29 человек.

Административные и экономические санкции с момента образования на банк не налагались.

На момент принятия решения об объявлении третьей эмиссии акций объем оплаченного уставного фонда составляет 2992 млн крб.

Баланс АКБ «Приват-Эксел» на 01.03.1994 г.
(тыс.крб.)

АКТИВ	сумма
1. Касса	1673408
2. Наличная иностранная валюта	—
3. Средства на корреспондентском счете в НБУ	2486768
4. Кредиты, выданные банком	4601836
5. Средства в фонде регулирования в НБУ	—
6. Основные средства	580433
7. Отвлеченные средства	1160996
8. Дебиторы банка	1738619
9. Прочие активы	238022
БАЛАНС	**12480082**

ПАССИВ	сумма
1. Уставной фонд	2992000
2. Резервный фонд	532041
3. Другие фонды	1121009
4. Расчетные и другие счета клиентов	2362164
5. Вклады и депозиты	840550
6. Кредиты других банков	—
7. Другие кредиторы	255984
8. Прочие пассивы	1774857
9. Прибыль банка	2601477
БАЛАНС	**12480082**

Председатель Правления
И.А.ЛИСИЦКАЯ
Главный бухгалтер
Л.В.МАХНО

Б. Сведения об эмиссии ценных бумаг

Решение о третьем выпуске акций принято собранием акционеров 28 января 1994 г., протокол № 8.

Финансовые ресурсы, полученные в результате эмиссии акций, будут использованы в целях экономического и социального развития региона, становления рыночной экономики в Украине,развития сети филиалов АКБ «Приват-Эксел».

Общий объем третьего выпуска акций — 10 миллиардов карбованцев, при этом осуществляется выпуск 100000 акций номинальной стоимостью 100000 крб. каждая.

Срок подписки на акции установлен с 05 апреля 1994 г. по 05 октября 1994 г.

Подписчиками акций могут быть физические и юридические лица.

Акции реализуются по курсовой стоимости, которая составляет на сегодня 200 тыс крб.

Владельцы акций имеют право продавать, завещать, дарить по договору дарения с обязательной регистрацией изменения владельца в книге регистрации.

В случае превышения суммы подписки на акции, объявленной этой информацией, больше чем на 1/3, решение о принятии ее или отклонении принимает Совет банка.

Если превышение фактической подписки менее или равно 1/3 объявленной суммы, решение о ее принятии или отклонении принимает Правление АКБ «Приват-Эксел».

В. Факторы риска

Принимая решение о покупке акций АКБ «Приват-Эксел», следует учитывать следующие факторы риска:

изменение в законодательстве о налогообложении коммерческих банков;

задержку процесса приватизации, привлечения иностранных инвестиций и проведения экономической реформы;

ухудшение экономической ситуации в стране;

возможность гиперинфляции.

Г. Организация размещения акций

Размещение акций АКБ «Приват-Эксел» осуществляется собственно банком.

Адрес: г.Харьков, ул.Краснооктябрьская,90.
Телефон (0572) 23—95—32.
Факс 22—59—36.
Корр. счет 700161057 в ХОУ Нацбанка Украины, МФО 351715757.
Председатель Правления
И.А.ЛИСИЦКАЯ

З пошти

ГОРИ-ГОРИ, У ДЕРЖАВИ ГРОШЕЙ ВИСТАЧИТЬ...

Про енергетичну кризу говорять нині багато. І майже всі лають за неї державу та уряд. А ось читачі, чиї листи ми цитуємо, гудять не лише верхи....

Скільки коштує, стільки й платити

Потрібно, щоб кожний громадянин України платив за електроенергію, газ стільки, скільки вони коштують державі. А коли уряд знайде можливість, він компенсує ці витрати адресними доплатами до пенсій, стипендій чи зарплат малозабезпеченим. Нам слід звикати називати біле—білим, а чорне — чорним, тобто сприймати життя таким, яким воно є.

Віктор СОЛОПЄЄВ.

Білозір'я
Черкаської області.

А за марнотратство — до суду

Щоб покласти край марнотратству енергії на енергомістких виробництвах, бо це явище, на жаль, збереглося й донині, потрібно створити нечисленну висококваліфіковану інспекцію, з філіями в усіх регіонах України, яка б контролювала використання енергії на цих виробництвах. Ця інспекція повинна мати право притягати до адміністративної та кримінальної відповідальності безгосподарних керівників. Також слід науковцям вести наполегливий пошук неенергомістких технологій.

Іван ГАЙДУК.

Дрогобич
Львівської області.

Треба ж совість мати!

Кожного дня життя готує нам нові випробування. Через катастрофічну ситуацію з енергоносіями доводиться звикати до того, що у квартирах на певний час вимикають електроенергію, обмежують постачання тепла. А ходити по місту пішки стало нормою, бо не вистачає пального для громадського транспорту. За такої ситуації, на мій погляд, справою державної ваги є програма ощадливого використання енергії. Та й люди самі хай совість мають: не повинно бути ілюмінацій по квартирах, без потреби ввімкнутих телевізорів, магнітофонів та, вибачте, вічних вогнів на газових плитах.

О. ШУГАЄВ.

Ужгород.

Де коріння безгосподарності?

Оскільки пошук і освоєння нових альтернативних джерел, нових, вигідніших ринків придбання енергоносіїв справа не одного місяця і навіть року, то, як на мою думку, нині є лише один реальний шлях швидкого якщо не подолання, то пом'якшення енергетичної кризи — це жорстка економія енергії. У нашому побуті панує нескінченний бенкет. Днями горять пальники газових плит — «дбайливі» господарі заощаджують на сірниках. Без потреби працюють телевізори, приймачі, світять лампочки. І це не через низьку свідомість громадян, а через недосконалий спосіб енергопостачання, коли кожний громадянин використовує скільки хоче й сплачує за спожите символічну суму. Ось де коріння безгосподарності! Тому потрібно якнайшвидше обладнати наші квартири лічильниками споживання газу, а також гарячої та холодної води.

Володимир МОЙСЕЄНКО,
кандидат технічних наук.

Київ.

Екстремальні умови сучасного життя, коли належно не забезпечено особисту безпеку громадянам, охорону їхніх законних прав, зумовлюють неабиякий інтерес до майбутнього кримінального законодавства не лише в юридичної громадськості, а й значної частини населення України загалом. Та, на жаль, окремі органи преси упереджено висвітлюють дійсний стан справ, дезорієнтують читачів стосовно змісту пропонованих правових положень. Повідомлення саме такого характеру містить опубліковане нещодавно в газеті «Урядовий кур'єр» інтерв'ю з доктором юридичних наук О.Свєтловим — одним із авторів проекту Кримінального кодексу, розроблюваного на замовлення Кабінету міністрів України.

Який кодекс потрібний суспільству,

або Дещо про майбутнє кримінального законодавства

Право: точка зору

В інтерв'ю, зокрема, сказано, що істотні нововведення, які відрізнятимуть проект нового Кодексу від чинного, полягають у пріоритетному захисті громадян та їхніх інтересів. Вони наповнені новим змістом чинних норм у поєднанні з наступністю норм, що витримали випробування; у створенні нової системи класифікації злочинів, гуманізації мір покарання. Приваблива перспектива. Але подивімося, як її реалізовано у проекті, підготовленому робочою групою Кабінету міністрів України, що його видала Українська правнича фундація.

В основній частині проекту Кодексу, зазначено в інтерв'ю, перші глави будуть присвячені охороні життя та здоров'я громадян. Насправді особливу частину проекту, як і в чинному Кодексі, розпочинає глава про злочини проти основ безпеки України (тобто держави). Глава про злочини проти здоров'я людини посідає тринадцяте, глава про злочини проти миру і безпеки людства — дев'ятнадцяте (останнє) місце. Які ж це пріоритети?

У проекті йдеться про наповнення новим змістом чинних норм щодо зловживання службовим становищем. Проте й це твердження не відповідає дійсності, бо не тільки стаття про зловживання службовим становищем, а й усі інші статті глави про службові злочини цілком відтворюють зміст відповідних норм чинного Кодексу. Отже, замість проголошеної новизни маємо своєрідну «наступність» — пряме перенесення до проекту норм чинного Кодексу.

Та чи потрібна така наступність? Адже в чинному законодавстві службові злочини не мають чітких видових ознак залежно від сфер кримінально-правового регулювання і не містять належних характеристик, що дали б змогу індивідуалізувати діяння. На практиці це часто призводило до порушення законності, коли навіть продавця засуджували як службову особу. Тому цілком обґрунтована думка декотрих вчених і практиків про недоцільність у Кодексі такої глави взагалі.

Коротко про так звану нову систему класифікації злочинів. Ідею чотириступінчастої класифікації караних діянь за їх небезпечністю та виходячи з передбаченої в законі максимальної міри покарання вперше було розроблено і реалізовано у внесеному на розгляд Верховної Ради України проекті Кримінального кодексу на завдання Комісії з питань правопорядку та боротьби із злочинністю. Цю ідею без дозволу і згоди її авторів було використано в проекті, розробленому за дорученням Кабінету міністрів України. Проте, прагнучи якомога далі відійти від тексту оригіналу, автори розв'язали її не кращим чином. Маємо на увазі віднесення до злочинів, що не являють великої суспільної небезпеки, необережних злочинів, за які передбачено покарання у вигляді позбавлення волі до 5 років.

Міркуйте самі: по-перше, проект не визнає, з чим має бути пов'язана необережність, — з правилами поведінки, які порушено, чи з шкідливими наслідками, що настали. Це питання навіть правова наука досі не розв'язала остаточно. В той же час переліку злочинів, що вчинені з необережності, проект не містить. Все це призведе до неоднозначних тлумачень, а зрештою, і до свавілля.

По-друге. Якщо припустити, що необережність може бути віднесено і до наслідків діяння, то це означатиме, що, наприклад, порушення діючих на транспорті правил (стаття 259), яке призвело до загибелі людей, може бути визнане за таке, що не містить великої суспільної небезпеки. Така ситуація з юридичної точки зору просто безглузда.

І останнє. О.Свєтлов твердить, що проект нового Кодексу — багато гуманніший за чинний, у якому смертну кару згадано у 17 випадках. Змушені спростувати і це твердження. Не будемо полемізувати з Верховною Радою, яка 17 червня скасувала смертну кару за розкрадання в особливо великих розмірах, отримання хабара за обставин, що збільшують провину та зґвалтування за обставин, які збільшують провину, хоча, як свідчить досвід, реальна тяжкість наслідків від цих злочинів незмірно зросла і набула катастрофічних масштабів. Проте незбагненна логіка перенесення авторами до свого проекту з чинного Кодексу смертної кари за ряд скоєних військовослужбовцями правопорушень, які не мають тієї міри небезпечності, що давала б підстави застосовувати за них найвищу міру покарання навіть у воєнний час чи в бойовій обстановці. Маємо на увазі, зокрема, непокору, ухилення від військової служби, знищення чи пошкодження військового майна (!), зловживання владою тощо. Проект без достатніх підстав значно розширює застосування смертної кари. Так, відповідно до статті 367-ї таку кару можуть застосувати за порушення статутних правил прикордонної та внутрішньої служби, за які чинним Кодексом смертної кари не передбачено, а також за порушення правил патрульної і конвойної служби, які нині взагалі не караються у кримінальному порядку. Коментарі, як то кажуть, зайві.

Загалом проект містить 24 згадування про смертну кару проти 21 (а не 17, як зазначено в інтерв'ю) в чинному Кодексі. Тобто проект у цій частині аж ніяк не можна вважати за гуманізований.

Навряд чи на такий Кримінальний кодекс чекає народ незалежної України.

Василь СМІТІЄНКО,
доктор юридичних наук, професор;
Георгій АГАФОНОВ,
заслужений юрист України.

Кримінальний тиждень

Вбивцю міліціонерів виявлено в Криму

Через два місяці після скоєння вбивства на посту ДАІ Криворізького району Дніпропетровської області двох інспекторів дорожньо-патрульної служби затримано другого співучасника злочину — Коновалова. Злочинець переховувався у місті Саки (Крим). Під час затримання він висмикнув чеку гранати і погрожував співробітникам карного розшуку. Через 13 годин переговорів злочинець здався. У нього вилучено гранату та пістолет загиблого сержанта Хотіна.

Життя або корова

У Костянтинівському районі Донецької області двоє нероб, погрожуючи фермерові Жмахіну пістолетом, намагалися відібрати у того корову. Однак фермер учинив опір, і злочинці змушені були відступити, а невдовзі їх затримала міліція.

Швидка допомога... автоматом Калашникова

Чергою з автомата Калашникова розбудив мешканців нічного Маріуполя п'яний водій «Швидкої допомоги» Малига. Автомата та 27 патронів до нього вилучено.

Затримано найманців

5 квітня в аеропорту «Бориспіль» під час посадки на літак (рейс 6245) працівниками міліції ГУВС Київської області та лінійного відділення аеропорту затримано 22 найманців, які збиралися вилетіти у Баку для підписання контракту про участь у бойових діях на боці Азербайджану. Споряджував їх у дорогу якийсь громадянин Азербайджану Вердієв Фізулі Гулу-огли, у якого при затриманні вилучено 5 тисяч доларів США. Умови контракту передбачали платню у 500 доларів на місяць, в чому мав переконати виданий на руки аванс — 100 доларів кожному.

За словами заступника начальника ГУВС Київської області Миколи Джиги, за фактом затримання порушено кримінальну справу.

* * *

За повідомленнями чергової частини МВС України, минулого тижня розкрито 189 тяжких злочинів, у тому числі 21 вбивство, 9 випадків тяжких тілесних ушкоджень, що призвели до смерті, 4 зґвалтування і 33 розбійні напади. Викрито і знешкоджено 40 злочинних груп. У затриманих вилучено автомат, 14 пістолетів, 2 гвинтівки, 3 мисливські рушниці та обріз, 8 одиниць саморобної вогнепальної зброї, 96,5 кілограма вибухівки, 8 гранат та близько тисячі патронів до різної зброї. Виявлено 775 фактів, пов'язаних з незаконним обігом наркотиків. Перепинено діяльність 16 злочинних груп наркоділків. Порушено 668 кримінальних справ, у тому числі 30 — за збут. Затримано 945 чоловік. Серед них 539 без певного роду занять, 11 студентів та учнів шкіл і ПТУ. Вилучено понад 344 кілограми наркотичної сировини.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Перший заст. головного редактора А. ГОРЛОВ.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, С. ПРАВДЕНКО (головний редактор), Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець. ♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. ♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі і понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Тираж 312077

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311064.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».